

Dacă Nietzsche are dreptate când spune că a face de rușine
un om înseamnă a-l omorî, atunci orice încercare omască
de a-l scrie autobiografic e un act de autodistrugere.
— Camu

Așadar, sunt în drum spre serviciu și mă opresc să văd cum se
luptă un porumbel și un șobolan în zăpadă, când un amărăștean
încearcă să mă tâlhărească! Bineînțeles că are și pistol. Vine pe la
spate și mi-l înfige în ceafă. E rece și, într-un fel, chiar îmi place
senzația, e ca și cum aș face acupunctură.

— Nici o mișcare, doctore, zice el.

Ceea ce cam explică lucrurile. Chiar și la cinci dimineața nu
sunt genul de om pe care să-l tâlhărești așa ușor. Arăt ca unul din
docherii ăia de piatră din Easter Island. Dar amărășteanul îmi vede
pantalonii albaștri, imaculați, pe sub palton, și saboții din plastic
verde, ventilați, și crede că sunt blindat de bani și energizante. Sau
poate că am depus un jurământ să nu-l iau în șuturi fiindcă a încer-
cat să mă tâlhărească.

De fapt, energizantele și banii pe care îi am la mine de-abia îmi
ajung peste zi. Și singurul jurământ pe care l-am făcut, din câte îmi
amintesc, a fost ca *în primul rând* să nu pricinuiesc vreun rău.

— OK, spun eu, ridicând mâinile.

Șobolanul o ia la fugă, iar porumbelul își ia zborul. Lașii.

Mă întorc brusc, în consecință pistolul mi se dezlipește de ceafă, iar mâna mea dreaptă se ridică deasupra brațului amărășteanului. Îi prind cotul ca într-un manșon și îl trag în sus. Ligamentele trosnesc ca dopul de la sticla de șampanie.

Dar hai să mirosim puțin trandafirul cunoscut sub numele de cot.

Cele două oase din care e alcătuit antebratul, ulna și radiusul, se mișcă independent unul de altul și se și rotesc. Asta se vede foarte ușor dacă-ți întorci mâna cu palma în sus, poziție în care ulna și radiusul sunt paralele, apoi cu palma în jos, când se intersectează, formând un „X”.¹ De aceea au nevoie de un sistem complicat de ancorare în cot, ligamentele acoperind capetele oaselor ca niște panglici care se înfășoară și se desfășoară precum gripul pe mânerul unei rachete de tenis. E mare păcat să rupi asemenea ligamente.

Dar acum eu și amărășteanul mai avem o problemă. În timp ce mâna mea dreaptă i-a paradit cotul, cea stângă, ajungând nu știu cum lângă urechea mea dreaptă, se repede asupra gâtului lui ca o lamă de cuțit.

Dacă lovește, va sfărâma cartilajele circulare care țin traheea deschisă când inspiră amărășteanul. La următoarea utilizare, traheea se va încheșta ca un anus, lăsându-i poate șase minute până la apariția Doamnei cu Coasa. Chiar dacă îmi stric propulsatul ca să-i fac o traheotomie.

Drept care mă străduiesc să schimb traiectoria mâinii, îndreptând-o în sus. Dincolo de bărbie, chiar și de gură – ceea ce ar fi fost dezgustător – spre nas.

Care cedează ca o bucată de lut ud. Lut ud cu câteva crenguțe în el. Amărășteanul se prăbușește pe trotuar, inconștient.

¹ Poți face o comparație cu partea inferioară a piciorului, unde ai de a face cu aceeași alcătuire. Cele două oase de acolo, tibia și fibula, sunt prinse între ele. Cel exterior, fibula, nici măcar nu preia o parte din greutatea corpului. De fapt, poți renunța la o bună parte din el – ca să o folosești ca grefă, de pildă – și, atât timp cât nu pătăștii nimic la gleznă sau la genunchi, mersul nu-ți este afectat cu nimic. (n.a.)

Încerc să văd dacă sunt calm – sunt, poate puțin iritat – înainte de mă lăsa în genunchi lângă el. În meseria mea, ca în orice meserie, probabil, planificarea și sângele rece valorează mai mult decât viteza.

Nu că această situație ar avea nevoie de prea multă planificare și prea mult sânge rece. Întorc amărășteanul pe-o rână, ca să nu se sufoc, și îi vâr brațul rupt sub cap ca să-i ferească fața de trotuarul înghețat. Apoi verific dacă mai respiră. Respiră, de fapt cu o debordantă *joie de vivre*. Iar pulsul la încheietura mâinii și la gleznă e destul de puternic.

Așa că, după cum procedez de obicei în asemenea situații, îmi imaginez că întreb Autoritatea Supremă – profesorul Marmoset – dacă pot să plec.

Și, după cum procedez de obicei în asemenea situații, îmi imaginez că profesorul Marmoset spune „Nu” și „Ce-ai face dacă ar fi fratele tău?”

Oftez. Nu am frați. Dar știu ce vrea să spună.

Mă sprijin cu genunchiul pe cotul paradit al amărășteanului și trag de oase cât țin tendoanele, apoi le las să revină încet la poziția lor de minimă rezistență. Amărășteanul geme în somn, dar ce contează: la URGENTĂ i-ar face același lucru, numai că acolo ar fi treaz de-a binelea.

Îl caut prin buzunare, poate are un mobil. De unde norocul ăsta, dar pe-al meu n-am de gând să-l folosesc! Dacă aș avea un frate, i-ar conveni să mă las luat la întrebări de polițiști?

În consecință, îl culeg pe amărăștean de pe jos și îl ridic pe umăr. E ușor și pute rău, ca un prosop îmbibat în urină.

Dar, înainte de a mă îndrepta de spate, iau și pistolul.

Pistolul este o rablă în toată regula. Două bucăți de tablă laminată – fără mâner – și un cilindru ușor descentrat. Arată de parcă și-ar fi început viața ca pistol de starter la un concurs de atletism. Preț de o clipă parcă mă simt mai bine că sunt 350 milioane de arme

ușoare în Statele Unite. Apoi văd capetele lucioase, de alamă, ale cartușelor, și îmi aduc aminte cât de ușor poți să ucizi pe cineva.

Ar trebui să-l arunc. Să-i îndoi țeava și să-i dau drumul într-o canalizare.

Dar îl strecor în buzunarul de la spate al pantalonilor mei imaculați. Vechile obiceiuri mor mult mai greu decât s-ar crede.

În liftul care mă duce la Medicina Internă e o blondă micuță, reprezentantă medicală. E într-o rochie neagră, de seară, și are o geantă cilindrică. Are și pieptul plat, iar spatele arcuit îi scoate fundul în evidență, cu alte cuvinte arată ca o fasolă sexy și zveltă. Are 26 ani după prea mult timp petrecut la soare¹, iar nasul ei arată de parcă ar fi trecut printr-o operație, ceea ce nu-i adevărat. Pistrii, cu grămada. Dinții ei sunt cel mai curat lucru din tot spitalul.

– Salut, zice ea de parcă ar fi din Oklahoma. Te cunosc de undeva?

– Încă nu, răspund eu.

Și în gând: „Fiindcă ești nouă în meserie, altfel n-ai lucra la o oră atât de matinală“.

– Ești infirmier?

– Sunt intern la Medicina Internă.

Internul este medicul aflat în anul întâi de rezidențiat, la un an de la terminarea facultății, deci cu vreo șase ani mai tânăr decât mine. Nu știu ce e ăla sanitar. O fi cineva care lucrează într-un azil de nebuni, dacă mai există așa ceva.

– Uau, spune tânăra. Ești prea simpatic pentru un doctor.

Dacă prin „simpatic“ înțelege un tip brutal și nătâng, așa cum înțeleg de obicei femeile, are dreptate. Bluza mea scrobită e atât de strâmtă încât mi se văd tatuajele de pe umeri.

¹ Medicii întotdeauna știu câți ani ai. Zicem asta dacă încerci să ne minți. Ne luăm după mai multe semne – comparăm încreșturile de pe gât cu venele de pe mâini etc. – dar nu avem neapărat nevoie de așa ceva. Dacă ai întâlni 30 de oameni pe zi și i-ai întreba câți ani au, și tu ai ghici la fel de bine. (n.a.)

Șerpi încolăciți pe un sceptru, în stânga, Steaua lui David, în dreapta.¹

– Nu-i așa că ești din Oklahoma? întreb eu.

– Da, bineînțeles.

– Ai 22 ani?

– Aș vrea eu. 24.

– Ți-ai luat liber câțiva ani.

– Adevărat, dar, o, Doamne, e poveste lungă.

– Lasă că-i bine. Cum te cheamă?

– Staaaaacey, răspunde ea, trăgându-se mai aproape, cu mâinile la spate.

Aici ar trebui să spun că, atunci când dormi prea puțin e ca și cum ai fi tot timpul beat, motiv pentru care spitalele adesea par niște petreceri uriașe, nesfârșite, de Crăciun. Numai că, la o petrecere de Crăciun, fraierul de lângă tine nu-ți taie pancreasul în fileuri cu un instrument care se numește „cuțit fierbinte“.

Poate că ar trebui să adaug că reprezentanții medicali – proporția e de unul la șapte medici în Statele Unite, sunt plătiți ca să flirteze. Sau chiar să ți-o tragă – asta nu mi-a fost clar niciodată.

– Pentru ce companie lucrezi? întreb eu.

– Martin-Whiting Aldomed.

– Ai vreun moxfan la tine?

Moxfanul este medicamentul administrat piloților de bombardiere care trebuie să decoleze din Michigan, să bombardeze Irakul și să revină în Michigan fără nici un fel de escală. Îl poți lua pe cale orală sau îl poți folosi ca să-ți pornească motorul la mașină.

– Bineînțeles. Dar tu ce-mi dai în schimb?

– Ce-ai vrea?

Se lipește toată de mine.

¹ Tatuajul de pe umărul stâng – sceptrul înaripat, doi șerpi – este, de fapt, simbolul lui Hermes, adică al negoțului. Simbolul lui Asklepios, adică al medicinei, este sceptrul fără aripi, cu un singur șarpe. Dar cine să știe asta?

– Ce-aș vrea? Dacă mă gândesc la ce-aș vrea, mă apucă plânsul. Să nu-mi spui că vrei să mă vezi plângând.

– E mai bine decât să merg la treabă.

Tânăra mă bate ușor cu palma și se apleacă să-și deschidă geanta. Dacă poartă ceva pe dedesubt, e dintr-un material care îmi este complet străin.

– Știu și eu... poate o *carieră*. Sau să nu stau în cameră cu trei fete. Sau să nu am părinți care să-mi tot spună că mai bine rămânem în Oklahoma. Nu știu dacă mă poți ajuta în direcția asta.

Se îndreaptă de spate cu un pachet de moxfan și o pereche de dermagel, mănușile de cauciuc pe care Martin-Whiting Aldomed le vinde cu 18 dolari.

– Până te mai gândești, hai să-ți arăt noile noastre mănuși.

– Le știu.

– Dar ai încercat vreodată să săruți pe cineva prin ele?

– Nu.

– Nici eu. Dar tare aș vrea s-o fac.

Apasă cu șoldul butonul pe care scrie „Stop“.

– Aoleu, face ea.

Rupe cu dinții manșeta unei mănuși, iar eu izbucnesc în râs. Ai trăit vreodată senzația aia când nu știi dacă, atunci când cineva sare pe tine, te afli în prezența unui om sau a unui animal?

Sunt înnebunit după așa ceva.

– Secția asta e un adevărat coșmar, spune Akfal, celălalt intern, când în sfârșit îi iau locul.

Ceea ce înseamnă „Salut“ pentru civili înseamnă „Secția asta e un adevărat coșmar“ pentru interni.

Akfal este un Card-J din Egipt. Cardurile-J sunt absolvenți ai unor facultăți de medicină din străinătate a căror viză poate fi anulată dacă nu le sunt pe plac directorilor. Un sinonim ar fi „sclavi“. Îmi dă o listă cu pacienții – are și el una, dar a lui e plină de adnotări

și destul de mototolită – și îmi spune ce trebuie să fac. Bla bla rezerva 809, în aripa de sud. Bla bla infecție de pe urma unei colostomii. Bla o femeie de 37 ani care face regulat chimioterabla. Bla bla bla bla bla. E imposibil de urmărit, chiar dac-ai vrea.

Prefer să mă sprijin de biroul de la recepție, gest care îmi aduce aminte că încă mai am pistolul în buzunarul de la spate al pantalonilor mei imaculați.¹

Trebuie să ascund pistolul undeva, dar vestiarul e la o distanță de patru etaje. Poate ar trebui să-l pitesc în dosul câtorva cărți din oficiul asistentelor. Sau sub pat, în camera de gardă. Nu contează, atât timp cât pot să-mi amintesc unde l-am pus.

În cele din urmă Akfal se hotărăște să tacă.

– Ai înțeles? mă întreabă el.

– Da. Du-te acasă și te culcă.

– Mulțam.

Akfal nu se duce acasă și nici nu se culcă. Akfal se duce să pună în ordine hârtiile directorului nostru, dr. Nordenskirck, asigurarea de viață etc., timp de cel puțin patru ore.

În limbajul internilor „Du-te acasă și te culcă“ înseamnă „La revedere“.

În cursul vizitei de la ora 5.30 de obicei te alegi cu cel puțin o mână de oameni care îți spun că s-ar simți mult mai bine dacă voi, găoazele de doctori, nu i-ați mai trezi din patru în patru ore ca să-i întrebați cum se simt. Alții păstrează această observație pentru ei și se vaită că cineva le fură player-ul mp3 sau medicamentele sau mai știu eu ce. Și într-un caz, și în celălalt, îl examinezi sumar pe pacient, atent mai ales la bolile „iatrogene“ (cauzate de medici) și

¹ Hainele astea se pot purta și pe față și pe dos, au buzunare pe ambele părți, în caz că trebuie să faci o anestezie sau altceva și ești prea obosit ca să-ți pui pantalonii cum trebuie.

„nosocomiale“ (cauzate de spitalizare) care, împreună, reprezintă a opta cauză a mortalității în Statele Unite. Apoi o iei la picior.

Celălalt lucru care se mai întâmplă uneori, în cursul primei vizite din zi, este că nici unul dintre pacienți nu se plânge de nimic.

Ceea ce nu e niciodată un semn bun.

Cea de-a cincea sau a șasea rezervă în care intru este ocupată de Duke Mosby, pacientul pe care sigur îl urăsc cel mai puțin. E un negru de 90 ani, cu complicații de la un diabet, printre care acum se numără și cangrenă la ambele picioare. A fost unul dintre cei zece americani negri care au făcut parte din forțele speciale în cel de-al Doilea Război Mondial, iar în 1944 a evadat din Colditz¹. Acum două săptămâni a evadat chiar din această rezervă, din Spitalul Catolic Manhattan. În chiloți. În ianuarie. De unde și cangrena. Diabetul îți dă peste cap circulația chiar și dacă porți, să zicem, pantofi. Din fericire, era tura lui Akfal.

– Ce se-ntâmplă, doctore? întreabă el.

– Nimic deosebit, domnule.

– Nu-mi spune „domnule“. Eu muncesc, nu stau degeaba.

Mereu spune asta. E un fel de glumă din armată, despre cum n-a ajuns să fie ofițer.

– Măcar spune-mi ce mai e nou, doctore.

Nu se referă la sănătatea lui, care rareori pare să-l intereseze, așa că născocesc ceva despre guvernarea noastră. Oricum n-are cum să verifice.

În timp ce mă apuc să-i bandajez picioarele care miros a putred, îi spun:

– În dimineața asta, când veneam la spital, am văzut cum se băteau un șobolan și un porumbel.

¹ Castelul Colditz, situat la aproximativ 50 kilometri de Leipzig, Germania. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial a fost folosit ca lagăr de prizonieri. (n.tr.)

– Zău? Și cine a câștigat?

– Șobolanul. Porumbelul n-a avut nici o șansă.

– Deci se poate spune că un șobolan poate învinge un porumbel.

– Mai ciudat e că porumbelul nu s-a lăsat cu una, cu două. Avea penele zbârlite și era acoperit de sânge. De câte ori ataca, șobolanul îl mușca doar o dată și-l arunca pe spate. Mamiferele sunt mai puternice, dar spectacolul a fost dezgustător, spun eu și îi lipesc stetoscopul de piept.

Vocea lui Mosby tună prin scoicile aparatului.

– Șobolanul ăla trebuie să-i fi făcut ceva rău porumbelului dacă pasărea era atât de înverșunată.

– Fără îndoială.

Îi palpez abdomenul, încercând să văd dacă îl doare undeva. Mosby nu pare să observe.

– Ați văzut vreo asistentă în dimineața asta? întreb eu.

– Da. S-au vânturat tot timpul pe aici.

– Și din cele cu fuste scurte și bonete?

– De mai multe ori.

Hm. O femeie îmbrăcată așa nu e asistentă, e o despuiatogramă. Pipăi glandele de la gâtul lui Mosby.

– Am un banc pentru dumneata, doctore, zice Mosby.

– Zău? Să-l auzim.

– Doctorul către pacient: „Am două vești proaste pentru dumneavoastră. Prima e că aveți cancer“. Pacientul exclamă: „Dumnezeule! Și care e cea de a doua?“ Doctorul răspunde: „Aveți Alzheimer“. La care pacientul spune: „Bine măcar că n-am cancer!“

Râd.

Cum fac de câte ori spune un banc.

În patul de lângă ușa rezervei lui Mosby – patul ocupat de Mosby până când șeful de secție a hotărât că are mai puține șanse să fugă de acolo dacă e mai departe cu doi metri de ușă – stă un alb

gras pe care nu-l cunosc, cu o barbă scurtă, blondă, și cu părul lung. 45 ani. Stă pe o rână, cu lumina aprinsă, treaz. Când m-am uitat pe computer mai devreme, la „Dureri” – linia la care pacientul apelează direct, ceea ce îl face să pară idiot – scria „dureri de anus”.

– Vă doare anusul? îl întreb eu.

– Mda, răspunde el scrâșnind din dinți. Iar acum mă doare și umărul.

– Să începem cu anusul. Când a început durerea?

– Am mai fost întrebat de cineva. E trecut în fișă.

Așa o fi. În fișa *printată*. Dar fiindcă fișa printată e cea pe care o poate solicita pacientul, ca și judecătorul, nu prea ai chef să o faci lizibilă. Fișa tipului arată ca un desen de copil, niște valuri.

Cât despre fișa *computerizată* – care este neoficială și conține informații pe care oricine e dispus să mi le ofere – singurele cuvinte scrise acolo, pe lângă „CC: dureri de anus” sunt „Ouăle? Sciatică?” Nici măcar nu știu dacă „ouăle” înseamnă „testiculele” sau că tipul a mâncat prea multe ouă.

– Știu, zic eu. Dar uneori e de ajutor dacă mai spuneți o dată.

Nu pare să mă creadă, dar n-are încotro.

– Anusul mă doare, din ce în ce mai tare, de vreo două săptămâni, începe el, în silă. Până n-am mai putut și m-am prezentat la urgență.

– V-ați prezentat la urgență fiindcă aveți dureri de anus? Probabil că vă durea foarte tare.

– Mă omoară durerea.

– Chiar și acum?

Mă uit la câte analgezice a luat tipul. Cu atâta dilaudid în el ar trebui să-și jupoaie singur mâna, cu un curățător de morcovi, fără să simtă nimic.

– Chiar și acum. Dar să știți că nu mă droghez sau altceva. Iar acum mă doare și umărul.

– Unde?

Arată locul, pe la mijlocul claviculei drepte. Nu ceea ce înseamnă umăr, dar ce să-i faci.

Nimic vizibil.

– Doare? întreb eu, apăsând locul ușor.

Tipul scoate un țipăt.

– *Cine-i acolo!?* întreabă Duke Mosby din celălalt pat.

Trag perdeaua ca să mă vadă Mosby.

– Eu sunt, domnule.

– Nu-mi mai spune „domnule”...

Trag perdeaua înapoi.

Mă uit la parametrii funcțiilor vitale ale tipului. Temperatura 37°C, tensiunea 120/80, ritmul respirației 18, pulsul 60. Toate absolut normale. Și toate la fel ca acelea din fișa lui Mosby, ca și din fișele celorlalți pacienți din secție pe care i-am consultat în dimineața asta. Pipăi fruntea tipului de parcă aș fi mama lui. Dogorește.

La naiba.

– Trebuie să faceți câteva tomografii, zic eu. De când n-a mai trecut o asistentă pe aici?

– De azi-noapte.

– La naiba, spun eu cu glas tare.

Bineînțeles, o femeie la cinci uși mai încolo e moartă de-a binelea, cu o privire îngrozită și o fișă pe care scrie „temperatura 37°C, tensiunea 120/80, ritmul respirației 18, pulsul 60”. Chiar dacă sângele s-a scurs din ea și acum pare că zace într-o baltă de cerneală groasă de cinci centimetri.

Ca să mă calmez încep să mă cert cu cele două asistente de serviciu. Una e o jamaicană obeză care completează niște cecuri. Cealaltă e o băbătie irlandeză care navighează pe internet. Le cunosc și îmi sunt simpatice amândouă – jamaicana fiindcă din când în când mai aduce câte ceva de mâncare, irlandeza fiindcă are